

de Răzvan CODRESCU

I

Arhanghelul cântă:

*«O veste duc mai mare decât mine
Fecioarei care-ntrece-n Galileea, prin darul sfânt al
Proniei divine, și cinul
îngeresc, nu doar Femeia.
Eu, netrupescul, mi-s ușor de bine, ci grea de bine este-n trup aceea, încît, slujind smeriți
Luminii Line, ea-i
Rug Aprins, iar eu abia scînteia.
De cînd mă știu, atîta bucurie-am mai simțit în aripile-ntinse, nici fața mea n-a strălucit
mai vie! Cobor din cer în
vatra ei săracă și
firii mele de sfială-nvinse
îi vine parcă suflet să se facă!»*

II

Iosif cântă:

*«Marie, îndelung lumina mea, e început, dar nu-i sfîrșit în tine, căci ai rămas cu cerurile
grea, și-n loc de sînge, duh
îți curge-n vine.
De-am fost gîndit ce nu se cuvenea, nu vreau să-nduplec milele divine, ci prea destul
mi-ar fi să pot avea*

iertarea ta cu chip de om ca mine.

Tăcînd pios și așteptînd sorocul, mă lasă doar în ochii tăi să catși să-mi citesc în fundul lor norocul *de-a nu fi fost*

femeie și bărbat,

căci din nefirea firii răstignite

se face sorb lubirea și ne-nghite!»

III

Pe tine, Maica Domnului din noi, săraci ne-aflăm în cuget și-n cuvîntesă te cinstim cu neamurile sfinte *de*

îngeri care-ți stau în preajmă roi.

Rîndași la crucea vremilor de-apoi, pe cît mințim, pe-atît și firea minte, iar Dumnezeu, ca Pruncul tău cuminte,

e trist în toți de cît sunăm de goi.

Din feciorescul gurii tale «Fie», din tainică umbrirea ta de sus, la spartul lumii, ce-a rămas, Marie, *și cît de viu*

mai e în noi Iisus?

Bolim de-așa o grea nevolnicie

că Răsăritul nu-l vedem de-Apus!